

Sygn. akt VI Ga 182/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

Sędziowie SO Zbigniew Krepski (spr.)

SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska

Protokolant st.sekr.sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) sp. z o.o. w W. Oddział w G.

przy uczestnictwie G. K. i W. K.

o ustanowienie służebności

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 2 marca 2017r., sygn. akt V GNs 17/15

postanawia

1. zmienić punkt III (trzeci) zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że obniżyć określoną w nim kwotę do 174,09 zł (sto siedemdziesiąt cztery złote dziewięć groszy) oraz nakazać pobranie solidarnie od uczestników na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 174,09 zł (sto siedemdziesiąt cztery złote dziewięć groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,
2. oddalić apelację w pozostałym części

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska

sygn. akt VI Ga 182/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 02 marca 2017 r., sygn. akt V GNs 17/15, Sąd Rejonowy we Włocławku po rozpoznaniu sprawy z wniosku (...) sp. z o.o. w W. Oddział w G. z udziałem G. K. i W. K. o ustanowienie służebności przesyłu postanowił:

- w pkt I. ustanowić służebność przesyłu gazu obciążającą nieruchomość położoną we W., oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka nr (...), obręb ewidencyjny(...)Włocławek (...), dla której Sąd Rejonowy we Włocławku prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), w postaci podziemnego gazociągu średniego ciśnienia Dn 100 stal o długości 172,3 m wraz z czterema przyłączami Dn 40 stal o długości 1,5 m, Dn 40 stal o długości 1 m, Dn 32 PE o długości 5 m i

De 32 PE o długości 5,75 m oraz elementami naziemnymi w postaci utwardzenia betonowego o pow. 0,25 m⁽²⁾ i skrzynki o pow. 0,25 m⁽²⁾ (oznaczonego na mapie, sporządzonej przez biegłego sądowego J. L. do opinii z dnia 26 kwietnia 2016 roku, znajdującej się na k. 113 akt, stanowiącej integralną część niniejszego postanowienia), polegającą na prawie korzystania z nieruchomości w zakresie niezbędnym do eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji tychże urządzeń w pasie strefy kontrolowanej biegnącym wzdłuż gazociągu i przyłączy (o szerokości 1 m t. j. 0,5 m w obie strony od osi gazociągu i przyłączy) wraz z prawem przejścia i dojazdu do gazociągu na rzecz przedsiębiorcy przesyłowego, właściciela wymienionych urządzeń przesyłowych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.;

- w pkt II. zasądzić od wnioskodawcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. Oddział w G. na rzecz uczestników G. K. i W. K. kwotę 4.470 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu opisanej w punkcie pierwszym niniejszego postanowienia;

- w pkt III. nakazać pobrać od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego we Włocławku) kwotę 348,19 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz

- w pkt IV. orzec, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Kanwą powyższego postanowienia były następujące ustalenia faktyczne.

Uczestnicy G. K. i W. K. są właścicielami nieruchomości położonej we W., oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), obręb ewidencyjny (...) W. (...), dla której Sąd Rejonowy we Włocławku prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Wedle ustaleń Sadu I instancji na przedmiotowej nieruchomości znajdują się czynne urządzenia służące do przesyłania gazu w postaci podziemnego gazociągu średniego ciśnienia Dn 100 stal o długości 172,3 m wraz z czterema przyłączami Dn 40 stal o długości 1,5 m, Dn 40 stal o długości 1 m, Dn 32 PE o długości 5 m i De 32 PE o długości 5,75 m oraz elementami naziemnymi w postaci utwardzenia betonowego o pow. 0,25 m⁽²⁾ i skrzynki o pow. 0,25 m⁽²⁾. Urządzenia te są własnością przedsiębiorstwa przesyłowego (...) sp. z o.o. w W., które nie posiada tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości uczestników. Wysokość jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu dotyczącej urządzeń znajdujących się na działce uczestników Sąd Rejonowy ustalił na kwotę 4.470 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ten ustalił w oparciu o twierdzenia stron przyznane w toku postępowania, w oparciu o opinię biegłego sądowego J. L. z dnia 26 kwietnia 2016 roku oraz w oparciu o dokumenty przedstawione przez wnioskodawcę dotyczące budowy i posadowienia urządzeń przesyłowych.

Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie nie było sporu co do istnienia i przebiegu urządzeń przesyłowych na przedmiotowej nieruchomości. Rozbieżności dotyczyły jedynie wysokości wynagrodzenia. W tym zakresie Sąd I instancji w pełni podzielił wnioski opinii pisemnej biegłego J. L., gdyż brak było podstaw, aby zarzucić biegłemu błędy metodologiczne przy szacowaniu wynagrodzenia. Biegły oparł opinię na właściwej metodzie i technice szacowania. Opinia była szczegółowa, przejrzysta i logicznie umotywowana. Biegły uwzględnił wszelkie niezbędne czynniki m.in. wartość rynkową jednostki porównawczej, powierzchnię trwałego ograniczenia sposobu korzystania i sposób korzystania z pasa gruntu przez przedsiębiorcę przesyłowego. Przy wycenie kierował się zaleceniami wynikającymi z Krajowego Standardu Wyceny Specjalisty „Określenie wartości służebności przesyłu oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez przedsiębiorców przesyłowych”.

W okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawca domagał się ustanowienia służebności dla urządzeń przesyłowych, które już zostały wybudowane i są użytkowane. Zdaniem Sądu Rejonowego wykazał on, że wszystkie przesłanki roszczenia o ustanowienie służebności, określone w art. 305¹ k.c. i 305² § 1 k.c., zostały spełnione. Mianowicie między stronami bezspornym było, że urządzenia przesyłowe znajdujące się na nieruchomości, wchodzi w skład przedsiębiorstwa wnioskodawcy i są jego własnością. Nie doszło też do zawarcia umowy o ustanowieniu służebności przed złożeniem wniosku do Sądu.

Przychylając się do wniosku Sąd Rejonowy określił zakres służebności z uwzględnieniem wszelkich istotnych okoliczności mających znaczenie dla zapewnienia prawidłowego niezakłóconego działania sieci przesyłowej przedsiębiorstwa mając na uwadze, że ustanowienie służebności przesyłu polega niejako na usankcjonowaniu istniejącego stanu rzeczy.

Jednocześnie Sąd ten przyznał uczestnikom wynagrodzenie w kwocie 4.470,00 zł czyli zgodnie z opinią biegłego sądowego J. L.. Przyznając powyższe wynagrodzenie Sąd Rejonowy miał na uwadze ugruntowany w literaturze pogląd, że wynagrodzenie to co do zasady powinno mieć charakter świadczenia jednorazowego, choć dopuszcza się również postać świadczeń okresowych (G. Bieniek, Urządzenia przesyłowe...; G. Bieniek, S. Rudnicki, Nieruchomości. Problematyka prawna, Warszawa 2007), a wysokość tego wynagrodzenia powinien ustalać każdorazowo biegły sądowy (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2001 r., I SA 834/00, opubl. L.).

W konsekwencji Sąd Rejonowy na podstawie art. 288 k.c. w związku z art. 305¹ k.c. i art. 305² § 2 k.c. orzekł zatem jak w pkt I i II sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie jak w pkt III na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że między wnioskodawcą a uczestnikami nie było sporu co do ustanowienia służebności przesyłu.

W punkcie IV zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od wnioskodawcy pozostałe koszty opinii biegłego, ponieważ to wnioskodawca zainicjował niniejsze postępowanie i na nim ciążyło wykazanie należnego wynagrodzenia; w konsekwencji powinien w całości pokryć wydatki poniesione na biegłego (k.172-174).

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik zaskarżając je w części tj. w punktach II, III i IV zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) naruszenie prawa materialnego przepisu art. 305² k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i skutkiem tego przyznanie wygórowanego, a nie odpowiedniego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu,

b) naruszenie przepisu art. 305¹ k.c. w związku z art. 305² § 2 k.c. i art. 6 ust.1 w związku z art. 36 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2003, Nr 60, poz. 717 z późn. zm.) poprzez ich błędną wykładnię, co doprowadziło do wadliwego ustalenia zakresu służebności przesyłu oraz wysokości należnego wynagrodzenia,

c) naruszenie przepisu art. 156 w związku z art. 159 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia o gospodarce nieruchomościami w związku z art. 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego z dnia 21 września 2004 r. (Dz. U, nr 207, poz. 2109) poprzez ich błędne zastosowanie,

2. naruszenie prawa procesowego tj.:

a) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez bezkrytyczne i całościowe przyjęcie za podstawę zaskarżonego postanowienia ustaleń w zakresie strefy kontrolowanej gazociągu wskazanych w opinii biegłego sądowego z dziedziny oszacowania nieruchomości J. L.,

b) naruszenie przepisu art. 520 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niesłuszne oparcie na nim orzeczenia o kosztach postępowania, podczas gdy uczestnicy postępowania byli w różnym stopniu zainteresowani w rozstrzygnięciu sprawy i ich interesy były sprzeczne, w związku z czym zastosowanie powinien znaleźć art. 520 § 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty uczestnik wniósł o:

1. zmianę punktu 2 w/w postanowienia poprzez orzeczenie odpowiedniej wysokości wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu mając na uwadze powierzchnię pasa służebności dla przedmiotowego gazociągu,
2. zmianę punktu 3 w/w postanowienia poprzez obciążenie stron w częściach równych obowiązkiem zapłaty kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na potrzeby niniejszego postępowania,
3. zmianę punktu 4 w/w postanowienia poprzez rozdział kosztów pomiędzy wnioskodawcę a uczestników po połowie z uwagi na interes oby stron,
4. zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi i instancji przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca szerzej omówił podniesione w jej petitum zarzuty (k.178-180).

Uczestnicy nie udzielili odpowiedzi na apelację wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Wnioskodawca sformułował w apelacji naruszenie zarówno norm prawa procesowego, jak i materialnego. W pierwszym rzędzie należało odnieść się do zarzutów formalnych, bowiem brak uchybień w tym zakresie stwarzał dopiero możliwość dokonania oceny prawidłowości zastosowania norm prawa materialnego.

W ocenie Sądu nie ma racji wnioskodawca zarzucając zaskarżonemu w części postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, gdyż nie miało ono wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Wbrew apelującemu Sąd meriti nie naruszył przepisów postępowania tj. art. 328 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczność tego zarzutu uzależniona jest od ustalenia czy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera oczywiste braki, które uniemożliwiają jakąkolwiek kontrolę wydanego wyroku (tak SN w wyroku z dnia 7 lutego 2001 r., V CKN 606/00, LEX nr 53116). W realiach niniejszej sprawy taka sytuacja nie zachodziła, gdyż treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia pozwalała na poddanie treści postanowienia ocenie instancyjnej przez Sąd Okręgowy. W szczególności Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych z powołaniem się na dowody zebrane w sprawie, w tym dowody z dokumentów, twierdzenia stron przyznane w toku postępowania oraz dowód z opinii biegłego sądowego J. L. oraz dokonał rozważań prawych z powołaniem się na konkretne przepisy prawne.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności w stopniu umożliwiającym jej stanowcze rozstrzygnięcie przeprowadzając w tym celu wyczerpujące postępowanie dowodowe, wszechstronnie rozważając jego wyniki i nie dopuszczając się przy ocenie dowodów naruszenia zasady swobodnej ich oceny wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Stąd też Sąd Okręgowy, jako sąd odwoławczy, przyjmuje dokonane przezeń ustalenie za podstawę własnych ustaleń. Wprawdzie wnioskodawca zarzucił w apelacji bezkrytyczne i całościowe przyjęcie za podstawę zaskarżonego postanowienia ustaleń w zakresie strefy kontrolowanej gazociągu wskazanych w opinii biegłego sądowego z dziedziny oszacowania nieruchomości J. L., a więc ustaleń mających odzwierciedlenie w punkcie I przedmiotowego postanowienia; jednakże uszło uwadze wnioskodawcy, że nie zaskarżył on w swojej apelacji tego punktu postanowienia. W konsekwencji nie może obecnie w wywiezionej apelacji kwestionować powyższych ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy na podstawie sporządzonej w sprawie opinii sądowej.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów apelacji naruszenia prawa procesowego tj. zarzutu naruszenia przepisu art. 520 § 1 k.p.c. to rację ma wnioskodawca, iż Sąd Rejonowy niewłaściwie zastosował w/w przepis i niesłusznie oparł na nim orzeczenia o kosztach postępowania w sytuacji, gdy wnioskodawca i uczestnicy postępowania byli w różnym stopniu zainteresowani w rozstrzygnięciu sprawy i ich interesy były sprzeczne, w związku z czym zastosowanie powinien znaleźć art. 520 § 2 k.p.c., o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc do oceny drugiej grupy zarzutów to w ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego.

I tak nie ma racji wnioskodawca zarzucając zaskarżonemu w części postanowieniu naruszenia przepisów art. 305² k.c., art. 305¹ k.c. w związku z art. 305² § 2 k.c. i art. 6 ust.1 w związku z art. 36 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 156 w związku z art. 159 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia o gospodarce nieruchomościami w związku z art. 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego z dnia 21 września 2004 r. Wbrew twierdzeniom apelacji w sprawie niniejszej nie doszło do błędnego ustalenia wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, w szczególności wynagrodzenia wygórowanego, a nie odpowiedniego. Należy jednocześnie podkreślić, iż mimo powołania się przez wnioskodawcę na w/w przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz rozporządzenia w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego apelujący nie uzasadnił na czym miało rzekomo polegać naruszenie powyższych przepisów co wymyka się spod kontroli instancyjnej.

W judykaturze wyrażono ugruntowany pogląd, że wynagrodzenie za tzw. bezumowne korzystanie z rzeczy może spełniać cele odszkodowawcze, a o jego wysokości decyduje wynagrodzenie rynkowe, jakie nieuprawniony posiadacz musiałby zapłacić za korzystanie z danego rodzaju rzeczy przez czas trwania tego władztwa, gdyby było ono oparte na tytule prawnym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 10 lipca 1984 r., III CZP 20/84, OSNCP 1984, nr 12, poz. 209 uchwałę SN z dnia 07 stycznia 1998 r., III CZP 62/97, OSNC 1998, nr 6, poz. 91 i uchwałę SN z dnia 13 marca 2008 r., nr 3/08, OSNC 2009, nr 4, poz. 53). Wynagrodzenie za ustanowienie służebności (art. 305² k.c.), płatne jednorazowo, powinno równoważyć wszelki uszczerbek związany z trwałym obciążeniem nieruchomości; powinno stanowić ekwiwalent wszystkich korzyści, których właściciel nieruchomości zostanie pozbawiony w związku z jej obciążeniem i powinno ono pokryć wszystkie niedogodności, jakie w przyszłości dotkną właściciela obciążone nieruchomości w związku z ustanowieniem służebności (por. uchwałę SN z dnia 08 września 1986 r., III CZP 76/88 i postanowienie SN z dnia 02 czerwca 2000 r., II CKN 1060/98, nie publ. oraz uzasadnienie postanowienia SN z dnia 08 lutego 2013 r., IV CSK 317/12).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego w części postanowienia Sąd Rejonowy przyznając uczestnikom wynagrodzenie w kwocie 4.470,00 zł oparł się na opinii sądowej sporządzonej w sprawie przez biegłego sądowego J. L.. Podzielając wnioski tej opinii Sąd I instancji miał na uwadze, że sporządzona została ona w sposób rzetelny oraz pełny; nie było więc podstaw, aby zarzucić biegłemu błędy metodologiczne przy szacowaniu wynagrodzenia. Biegły bowiem oparł przedmiotową opinię na właściwej metodzie i technice szacowania oraz uwzględnił wszelkie niezbędne czynniki m.in. wartość rynkową jednostki porównawczej, powierzchnię trwałego ograniczenia sposobu korzystania i sposób korzystania z pasa gruntu przez przedsiębiorcę przesyłowego. Sąd Rejonowy podkreślił przy tym, że biegły sądowy J. L. przy wycenie kierował się zaleceniami wynikającymi z Krajowego Standardu Wyceny Specjalisty „Określenie wartości służebności przesyłu oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez przedsiębiorców przesyłowych”.

Podnoszone w uzasadnieniu apelacji zastrzeżenia do opinii biegłego były już podniesione przez wnioskodawcę przed Sądem Rejonowym. Do tych zastrzeżeń odniósł się biegły sądowy J. L. w pisemnych wyjaśnieniach z dnia 07 października 2016 r. Wskazał m.in., że przyjęty przez niego do wyceny czynnik wpływający na wielkość współczynnika „k” wynikał ze sposobu ustalania współczynnika w myśl zaleceń zawartych w Powszechnych Krajowych Zasadach Wyceny Krajowym Standardzie Wyceny Specjalistycznych „Określenie wartości służebności przesyłu oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez przedsiębiorców przesyłowych” uchwalonym przez Radę Krajową Polską Federację Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych zalecanym do stosowania od dnia 08 stycznia 2015 r. W konsekwencji podtrzymał on określoną w opinii wysokość 0,40 współczynnika „k”, który jego zdaniem był na poziomie niższym od proponowanych w specjalistycznej literaturze oraz najczęściej stosowanym w praktyce w wysokości 0,5 (k.151-154). Należy podkreślić, iż wnioskodawca mimo doręczenia mu odpisu powyższych

wyjaśnień biegłego nie odniósł się do nich w żaden sposób do zamknięcia rozprawy; Zatem ponowne podniesienie w apelacji powyższych zarzutów przez wnioskodawcę jest w ocenie Sądu nieuzasadnione.

Z drugiej strony trzeba mieć na uwadze, że w świetle art. 278 § 1 k.p.c. dowód z opinii biegłego tym różni się od innych dowodów, że jego celem nie jest ustalenie faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie Sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Prowadzi to do wniosku, że sprawdzić opinię biegłego może tylko inny biegły, bo tylko on posiada specjalne wiadomości, których brak jest Sądowi, który dokonuje jedynie analizy logiczności i poprawności wniosków bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy z jednej strony raz jeszcze podkreślić trafność dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny sporządzonej w sprawie opinii sądowej przez biegłego sądowego J. L.. Z drugiej strony należy podkreślić, iż wnioskodawca mimo kwestionowania powyższej opinii sądowej nie wniósł o dowód w kolejnej opinii sądowej aby sprawdzić tą opinię pod względem merytorycznym. Z tych wszystkich względów należało uznać za bezzasadne zarzuty apelacji kwestionujące sporządzoną w sprawie opinię sądową.

Jak już wyżej wskazano apelacja wnioskodawcy była uzasadniona jedynie co do zarzutu naruszenia art. 520 § 1 k.p.c. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania nieprocesowego. Jak trafnie zarzucił bowiem wnioskodawca Sąd Rejonowy bezzasadnie obciążył go w całości kosztami tego postępowania. Skoro bowiem Sąd I instancji w zaskarżonym punkcie IV postanowienia trafnie orzekł, że każdy z uczestników postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie (art. 520 § 2 k.c.) to powinien konsekwentnie pobrać po połowie od wnioskodawcy i uczestników wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. Tymczasem w zaskarżonym punkcie III postanowienia błędnie nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa kwotę 348,19 zł tytułem zwrotu tychże wydatków jedynie od wnioskodawcy.

Reasumując z tych wszystkich względów należało stosownie do art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 520 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. zmienić punkt III zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że obniżyć określoną w nim kwotę do kwoty 174,09 zł oraz nakazać pobrać solidarnie od uczestników na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 174,09 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa stosownie do art. 520 § 1 k.p.c.

W pozostałej części apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Zbigniew Krepski Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak-Sobierajska